“Belâ” dediğimizde ne haldeydik?

Muzaffer Durak: “Ruhlar âleminde biz “belâ” dediğimizde ne haldeydik?”

KÂLU BELÂ’DAN BERİ

Ruhlar âleminde biz “belâ” dediğimizde, ruhumuz fıtrî ve açılmamış (çekirdek) melekeler halinde yaratılmış bulunuyordu, bedenimiz ise zerreler âlemindeydi.

Diğer ruhlarla birlikte, fıtrî melekelerimizden bir ses yükseldi: “Elbette Rabbim! Sen Bizim Rabbimizsin!”

Biz o gün Rabbimize teslim olmuştuk. O gün Müslüman olmuştuk.

Kâlu Belâ, Müslüman olma kimliğimizin başlangıç zamanıdır.

Dünyaya geldiğimizden beri bu sözümüzde sadık kalabilmiş isek ne âlâ!

KÂLU BELÂ NEDİR?

Kur’ân, insanın, ruhlar âleminde bir zerre halinde yaratılarak İlâhî programa girdiği ilk zamanda yaşadığı bir şahitliğe ışık tutuyor.1

Söz konusu şahitlik, Cenâb-ı Hakk’ın huzurunda insanların ilk duruşları, Allah’ın sorgusuna ilk muhatap oluşları, ilk imtihanları ve Rabb-i Rahîm’e verdikleri ilk ve tek sözleri ile ilgilidir.

O gün orada ihtilâf yoktur, inkâr yoktur. Orada eksiksiz bir teslimiyet vardır.

Şöyle ki: Rabb-i Rahimimiz: “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sordu.

Bütün ruhlar ittifakla, kesin bir tasdik ile:

“Elbette yâ Rab! Sen Bizim Rabbimizsin. Biz buna şahidiz.” dediler.

Kur’ân bu sözleşmenin hikmetini şöyle izah ediyor:

“Onlara böylece şahitlik ettirdik ki, kıyamet gününde, ‘Biz Rabbimiz olan Allah’tan habersizdik’ demeyin.”2

Bu durumda bütün insanlar orada ilk imtihanı geçmişlerdir. Çünkü o gün orada fıtrat

konuşuyordu. Fıtrat yalan söylemiyor.3

KÂLU BEL'A'YI NEDEN HATIRLAMIYORUZ?

Bu olayı niçin hatırlamadığımıza gelince:

1- Hatırlamayışımız, her şeyden önce, bizim hafıza ve hatırlama melekemizin zayıflığından başka bir sebebe dayanmaz. Biz nasıl geçmiş hayatımızın ayrıntısını unutabiliyor isek, nasıl bir yaşındaki halimizden veya nasıl anne rahminde kaldığımız dokuz aylık süreden hiçbir kesit hatırlamıyor isek; zerreler âleminde yaratılışımızdan hiçbir şey hatırlamıyor oluşumuz da bizim hafıza ve hatırlama gücümüzün zayıflığındandır.

2- Ruhumuzu başlangıçta bir zerre, dünyaya gelişimizde ise tomurcuk hâlinde bir çiçek farz ettiğimizde; imanla yaşadığımız her günde bu tomurcuğun iman toprağı ve İslâmiyet suyu ile inkişafa geçtiğini ve imanda ihlâs ve amelde istikametle bu inkişafı sürdürüyor olduğunu söylemek mümkündür. Bu inkişaf sürmelidir. İnkişaf olgunlaştığında nasıl ki çiçekler tekrar tohuma yöneliyorlarsa; inkişaf kazanmış ruhun da çekirdek halinde verdiği söz ve ahdi hatırlaması mümkündür. Nitekim âyetin beyanına göre, bir hakikat âlemi olan âhirette bu ahdi hatırlamak zaten mümkün olacaktır. Üstad Saîd Nursî Hazretlerinin ifade ettiği gibi, mademki, iman hayata hayat olsa, o vakit hem geçmiş, hem gelecek zamanlar, imanın nuruyla ışıklanır ve vücut bulur. Şimdiki zaman gibi, geçmiş ve gelecek zamanlar da insanın ruh ve kalbine iman noktasında ulvî zevkler ve yüksek vücut nurları kazandırır.4 Öyleyse, îmânî bir inkişaf kaydettiğimizde, yani ruhumuz kendisi için hedeflenen kemal seviyesine ulaştığında bu ahdi hatırlamamız zor olmayacaktır.

3- Dünya itibariyle unuttuğumuz bu vaad ve ahdimizi, âhirette hatırlamamız mümkün ve vaki olacak; bu hatırlama iman ve ibadeti, hayatımıza hayat yapmadığımız takdirde kendimizle ne kadar çeliştiğimizi apaçık ortaya koyacaktır.

4- Dünyada ruhumuzun ve vicdanımızın iyilikten, hayır ve hasenattan, güzel ahlâktan, olgunluktan hoşlanması ve huzur bulması; inkârdan, günahlardan, haramlardan, kusurlardan ve kabahatlerden ise sıkılması ve huzursuz olması, ezeldeki elest bezmine, yani Rabb-i Rahîm'e verilen bu ahde olan sadakatin içimizdeki bir göstergesi ve şahididir. Bu yüksek olayın vicdanî hatırdan uzak tutulmaması halidir. Çünkü bu yüksek olay bizim öz varlığımızın ve fıtratımızın hamuru mahiyetindedir.

5- Şimdilik bu hadiseyi hatırlamamak bizi sorumluluklardan uzaklaştırmaz. Çünkü o gün teslimiyetimiz var idiyse, şimdi de irademiz var, aklımız var, şuurumuz var,

vicdanımız var. Üzerimizde sayısız nimetler var. O zamana nispetle çok önde ve gelişmiş bir ruh yapısına ve eksiksiz bir yaratılışa sahibiz.

Dipnotlar:

1- Sözler, s. 105.
2- A’râf Sûresi, 172.
3- Sözler, s. 641.
4- Sözler, s. 133.